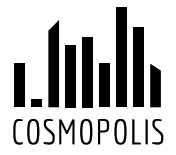

TŘI TÝDNY DO SVATBY

Ella Quinnová

**TŘI TÝDNY
DO
SVATBY**

Ella Quinnová

Přeložil Petr Kotouš

Three Weeks to Wed (The Worthingtons 1)

Copyright © 2016 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Petr Kotouš, 2021

Cover photo © Pack-Shot / Shutterstock, kathysg / Depositphotos

*Mému manželovi,
již přes třicet let mému hlavnímu hrdinovi,
jenž pevně třímá kormidlo,
zatímco já píšu.*

KAPITOLA PRVNÍ

Konec února, 1815. Hrabství Leicestershire, Anglie.

Nebe potemnělo a vítr rozkýval jedoucí kočár tak, že se určitě aspoň jedno z kol ocitlo mimo silnici. Krupobití a mrazivý déšť bubnovaly do oken. Lady Grace Carpenterová zabušila na střechu kočáru a pokusila se překřičet bouři. „Je ještě daleko k Vráně a chrту?“

„Už se blížíme, má paní,“ křikl její kočí do skučícího větru. „Asi bysme se tam radši měli zastavit.“

„Souhlasím. Zajedme tam.“ Schoulila se hlouběji do svého teplého sobolího pláště. Ráno vyráželi do slunného bezmračného dne, nic nasvědčovalo tomu, že by se schylovalo k silné bouři.

Domů do Stanwood Hall to nemohlo být déle než hodinu, ale věděla, že dnes už nedojedou. Bude lepší spolehnout se na diskrétnost hostinského u Vrány a chrta než dále vystavovat své služebnictvo a koně takovému počasí.

Po několika minutách sjeli ze silnice a její kočí zavolal na podkoního. V dalším okamžiku se rozlétla dvířka kočáru a spustily se schůdky. Její podkoní Neep ji téměř v běhu převedl volným prostranstvím k otevřeným dveřím hostince.

Hostinský pan Brown už stál za nimi, aby ji přivítal. Saský typ se světlými vlasy, modrýma očima, prostředního vzrůstu i věku. Zabouchl za tím nečasem venku těžké dveře. „Má paní,“ pronesl překvapeně. „Nečekali jsme vás takhle navečír.“

„To věřím.“ Grace ze sebe stáhla promočený plášť a vytřepala jej.

„Neměli jsme v plánu se tu dnes zastavit. Vracím se z návštěvy své postarší příbuzné a cestou nás zastihla bouře.“

„Jojo, jak se říká, má paní,“ přikývl, „každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán.“

„Ano,“ vydechla podrážděně, „občas to tak vypadá. Díkybohu nás to chytlo blízko vás. Mám s sebou svého kočího, podkoního a dva sluhy,“ zatvářila se nešťastně, „ale ne svou služebnou.“ Modlila se, aby se nikdo nedozvěděl, že je tu bez své komorné, která jí dozajista počastuje pohledem *však já vám to říkala*, jen co se Grace konečně vrátí domů. „Požádám vás o pomoc některé z vašich děvčat. Jistě nemusím připomínat, že jste mě tu neviděl.“

„Ano, má paní.“ Přikývl a spiklenecky na ni mrknul. „Nikdy jste tu nebyla. Neočekávám, že by se tu v takovém počasí objevil nějaký další host. Vás i vaše služebnictvo čeká příjemná noc v suchu a teple.“ Ukázal na dveře vedle schodiště a v blízkosti haly. „Večeři budeme podávat zde v salonu.“

Věnovala mu vděčný úsměv. „Děkuji vám. Tak to bude nejlepší.“

Jedna z Brownových dcer jménem Susan zavedla Grace do rozlehlé ložnice v prvním patře zadního traktu hostince. Grace jí podala svůj plášť, aby ho dala uschnout, a pak si vytřepala vodu ze sukně. „Zavolám vás, až se budu chystat na lože.“

„Ano, má paní. Kdybyste cokoli potřebovala, stačí zatáhnout za zvonek.“ Susan udělala pukrle a odešla.

Grace obhlédla místnost. Ačkoli se ve zdejším hostinci cestou z vyjížděk za členy své rodiny stavovala nesčetněkrát, dosud tu nikdy nestrávila noc. Hostinec patřil rodině Brownových již po několik generací. Dům to byl starý, ale čistý a dobře vedený.

Z mohutného rukávnicku vyňala knihu a norwichský šátek a zamířila po schodišti zpět do salonu. Ačkoli mohlo být sotva něco po druhé hodině odpolední, pan Brown již zavřel okenice. V krbu plál oheň a místnost ozařoval dostatek svíce.

O hodinu později se zahřátá a osušená Grace pohroužila do četby *Madeliny*, nejnovějšího milostného románu z dílny Minerva Press. I přes venkovní hromobití uslyšela rachot kol dalšího blížícího se kočáru. Grace odložila knihu a uvažovala, kdo by ten nový příchozí mohl být.

Dveře hostince se rozlétly. Pár chvil poté k ní dolehly hlasy rozrušeného pana Browna a jakéhosi dalšího muže, podle tónu zajisté gentlemana.

Srdce jí poskočilo v hrudi. Worthington? Skutečně on? Neslyšela jeho hlas dobré čtyři roky, ale poznala by ho kdykoli.

Pootevřela dveře a opatrně vyhlédla ven. Byl to on. Jako debutantka po celou sezonu toužila, aby si ji vybral za ženu, ale od té doby ho nespatriła. Konečky tmavě hnědých, téměř černých vlasů měl promáčené tam, kde je jeho vysoký klobouk nedokázal ochránit před deštěm. Věděla, že kdyby se nyní otočil, spatřila by jiskřivé modré oči rámované dlouhými řasami.

„Nemohl byste se prostě zeptat onoho hosta v salonu, zda bych ho s ním mohl sdílet?“ ptal se právě Worthington domáciho napjatým, avšak dosud zdvořilým tónem. Bezpochyby je promočený a chvěje se zimou. Ve vstupní hale bylo přinejlepším chladno.

V hlavě jí začal klíčit nápad. Grace odehnala obavy a rázně vykročila do chodby. „Pane Browne, bude mi potěšením povečeřet s jeho lordstvem.“

„Pokud jste si jistá, my...“

Šlehla po něm pohledem. Pokud by dodal mylady, jistě by to vzbudilo Worthingtonovu zvědavost. V žádném případě se nesmí dozvědět, kdo doopravdy je.

„Madam.“

Snažila se nedat najevo úlevu. „Ano. Až se jeho lordstvo převlékne, můžete nosit na stůl.“ Grace se směrem k Worthingtonovi neznatelně uklonila a vrátila se do salonu.

Zavřela za sebou dveře a opřela se o ně. Toto byla její příležitost, možná jediná, a ona se jí hodlala chopit.

Do čeho se to pouštíš, děvče? Přišla jsi snad o rozum? spílalo jí její svědomí.

Nikdo se to nedozví. Brown popře, že by tu vůbec kdy byla.

Jak chceš kázat dětem o vhodném chování, když přitom sama...

„Tak už dost,“ zamumlala Grace. „Kdy se mi naskytne další možnost? Jen řekni! Chci s ním jen strávit trochu času. Čemu to může uškodit?“

Z těžkého svrchníku hraběte Mattheuse z Worthingtonu kapala voda stejně jako prve z jeho klobouku. Kapky se pod jeho nohama slévaly do loužičky. Malý hostinec na něj neučinil nijak zvláštní dojem. I když kolem něj cestou do Londýna mnohokrát projížděl, nikdy se tu nezačastavil. A nebýt toho počasí, neučinil by tak ani dnes.

„Mylorde, mohu ještě přiložit do krbu v hale,“ nabídl se hostinský. „Ovšem v salonku už mám jiného hosta.“

Hrabě se rozhlédl po poměrně rozlehlé místnosti. Okna drncela i přes zavřené okenice. Dovnitř táhlo a hala byla prochládlá. „Byl byste tak laskav a požádal vašeho hosta, zda bych s ním nemohl po krátký čas sdílet salon?“

„To by nešlo, mylorde.“ Hostinský, starší než on, zavrtěl hlavou. „Mohu vám poslat jídlo do vašeho pokoje, ale není tam pořádný stůl. Jakmile se to tu prohřeje, bude v hale moc příjemně.“

Hrabě o tom upřímně pochyboval.

„Pane Browne...“

Matt se ohlédl za hlubším, seriózním hlasem ženy nepochybně z vyšší třídy. Domníval se, že bude patřit nějaké postarší dámě, snad nějaké guvernance. V žádném případě nebyl připraven spatřit před sebou takovou krásu. Dříve než jí stačil aspoň poděkovat, žena jen lehce kývla hlavou a zavřela dveře.

„Zavedu vás do vašeho pokoje, mylordo,“ zabručel hostinský a popadl Mattovo zavazadlo.

„Děkuji vám. Těším se, až budu zase chvíli v suchu.“ V půlce schodiště se zarazil. Hlavou mu proběhla vzpomínka, objevila se a zase zmizela. Už ji někdy viděl, ale kde? V Londýně. Během sezony. Zavrtil hlavou, snad aby se vzpomínka mohla vybarvit, ale kde nic tu nic.

„Tudy, vaše lordstvo.“

„Už jdu.“ V mysli mu utkvěly hlavně její vlasy. Zářily jako právě vyražená zlatá guinea.

Hostinský před ním otevřel dveře na konci chodby. „Děkuji vám.“

„Pošlu za vámi chlapce s horkou vodou.“

„Budete velmi laskav.“

Brown začal rozdělovat oheň.

Matt neznal příliš mnoho žen, které by se uvolily sdílet salonek s někým úplně cizím. Pocit, že už se někde museli setkat, se přihlásil o to silněji. Kdo to ksakru může být?

„Tak to bychom měli, pane.“

Jakmile se za hostinským zavřely dveře, pustil se Matt do svlékání zmáčeného šatstva. Čím dříve se vrátí dolů, tím dříve se dozví, co je zač ta záhadná dáma.

Ani ne po půl hodině se Matt vypravil po schodech dolů a zaklepal na dveře salonku, než do něj vstoupil. Uklonil se. „Děkuji, že jste mi umožnila využít váš salonek a povečeřet s vámi. Dovolte, abych se představil. Worthington, k vašim službám.“

To neznělo ani trochu nadutě.

Téměř ho překvapilo, když se usmála a vstala, místo aby vzdorně zvedla nahoru ten svůj pěkný nosík. „Jak bych mohla odmítnout pomoci cestujícímu v nesnázích, když venku panuje tak příšerné počasí.“

Půvabná.

Toto jediné slovo vytanulo Mattovi na mysl, když žena uchopila táhlo zvonku. Ve chvíli, kdy vstoupil, bylo už na stole prostřeno na čaj. Posadila se a pokynula mu, aby se usadil naproti ní. „Prosím. Není třeba žádných formalit.“

Podala mu talíř a za pár chvil se objevilo děvče s konvicí zakrytou pestře zbarveným šitým poklopem, položilo ji na stůl a vytratilo se.

„Dáte si cukr?“ zeptala se žena a upírala na něj pohled zpoza dlouhých zlatavých řas.

Mattovi bylo zřejmé, že ačkoli jde bezpochyby o dámu z vyšších kruhů, nehodlá mu prozradit své jméno. „Rád, slečno...“

„Mléko nebo smetanu?“ vyhrkla místo odpovědi.

„Dva kousky cukru a kapku mléka, když budete tak laskavá.“

Nepatrně zvedla koutky svých plných rtů.

Rozhlédl se po místnosti, jako by cosi hledal. „Cestujete sama?“

Po tváři se jí rozlil ruměnec. Za takových okolností ostatně nebylo divu.

„Člověk zkrátka nepřinutí počasí, aby vyhovělo jeho záměrům.“ Pronesla to upjatě, jako by jí nebyla vhod ani otázka, ani počasí.

Na jejích dlouhých útlých prstech nebylo ani známky po snubním prstenu. Znovu se mu hlavou mihla letmá vzpomínka, jako by ji už někdy viděl. Jak by ale kterýkoli muž hodný toho jména mohl zapomenout na tak nádherné vlasy, zlatě a měděně se třpytící ve světle svící? Na ty vlasy se přece pamatoval. Zapomněl však její jméno. Její obočí, o něco tmavší než zlaté kadeře, vykreslovalo dokonalý oblouk a na okrajích se lehce zvedalo ke skráním. V životě neviděl nádhernější ženu.

Rád by přesně určil barvu jejích výrazných očí, ale panovalo přílišné šero.

Modré. Vida, aspoň něco. Teď ještě si vzpomenout na to ostatní. Zatraceně. Už ji někdy viděl, ale kde a kdy to bylo a proč si to nemůže připamatovat? Její ústa, tmavě rudá a maličko širší, než kázala móda,

vábila jeho zrak. Jakou chuť asi mají, jaký by asi byl dotyk těch měkkých rtů a odkud pramení ta náhlá touha?

Od chvíle, kdy se k ní Worthington připojil, měla Grace srdce až v krku. Za těch pár chvil, kdy se odebral převléci, si své pozvání snad tucetkrát rozmyslela.

Mattheus, hrabě z Worthingtonu.

Grace neodolala a přejela očima po jeho dokonalé postavě, jako by nestačily její stále jasné vzpomínky. Hrabě byl vysoký a ramenatý, kabát měl dokonale střižený, kravatu pečlivě uvázanou. Vždy dbal na dokonalý oděv. Nevěřila by, že se s ním ještě někdy setká, a pokud snad ano, pak nejspíše jako s ženatým mužem s kupou dětí. Když už se jí myšlenky zatoulaly tímto směrem – nenosí prsten, ale to neznamená, že by nemohl být ženatý... Ach, ale vždyť on právě něco říká.

„Slečno...?“

Ani teď mu neprozradila své jméno! Zvědavě se na ni zadíval. Grace přistoupila k táhlu zvonku, a když pár chvil nato vstoupila do místnosti dcera pana Browna, úlevou si oddechla.

Bude si muset počínat obratněji, pokud s ním chce... inu... Potlačila ruměncem rozlévající se jí po tvářích. „Prosím, posaďte se. Jsem ráda za vaši společnost.“

Takhle je to mnohem lepší. Pamatuji, že je ti pětadvacet, ne osmnáct.

Zdá se, že to nebude tak snadné, jak si Grace zprvu myslela.

Worthington usrkl čaje a svrástil téměř dokonale černé obočí. „Mimořádně chutný čaj na takový hostinec.“

„Moje vlastní směs. Beru si ji s sebou na cesty.“ Vezla ji s sebou jako dárek pro příbuznou, která se o Gracině čaji vždy pochvalně zmiňovala, avšak nikdy by si od ní nevzala celou plechovku.

Co má ale říct teď? Grace se už celou věčnost nebavila s žádným mužem, který nepocházel z její rodiny, až na svého vikáře, což ale obvykle nebývaly příjemné hovory. „Máte rodinu, která by se o vás mohla strachovat?“

„Jedině sestry a nevlastní matku a ty nevědí, kdy přesně se hodlám vrátit domů.“ Znovu se napil čaje. „Dovedu si představit, jak bude znepokojená vaše rodina.“

Ve skutečnosti budou všichni vyděšení k smrti. Dávno už měla být doma, ale její příbuzné bylo smutno a potřebovala společnost. „Snad trochu.“

„Cestujete ještě daleko?“

Grace přes okraj svého šálku pozorně zkoumala jeho tvář. Měla pocit, že v jeho očích zahlédla záblesk nějaké vzpomínky. Očividně si ji však nevybavoval. Nepřekvapilo ji to. Naposledy se viděli před několika lety. Od toho jediného tance s ní nepochybně tančil s tisíci mladých žen. Každopádně však nechtěla, aby ji poznal. Její beztak složitý život by se tím jen zkomplikoval.

„Asi den cesty,“ odpověděla konečně. Pravdivá, avšak zavádějící odpověď. Potřebovala změnit směřování hovoru do bezpečnějších končin. „Co soudíte o postupu hovorů o mírové dohodě?“

Jeho pěkně tvarované rty se pohnuly v nepatrném úsměvu. „Mám za to, že se celá věc příliš dlouho táhne a že nová francouzská vláda není tak silná, jak by bylo záhodno.“

Ozvalo se zaklepaní na dveře a za okamžik vstoupil pan Brown v doprovodu jedné z mnoha svých dcer. „Přišel jsem sklidit čaj, pokud jste již dopili.“

Grace odtrhla oči od Worthingtonových úst. Panebože. Už předtím jí připadal fascinující, to ale nebylo nic proti tomu, co s jejím nitrem dělal teď. Musí se vzpamatovat. „Ano, prosím. Večeřet bychom chtěli v šest hodin.“

Pan Brown se uklonil. „Stane se, my...“

Vrhla na něho ostrý pohled.

„Madam.“

A dost. Jen ze samotné Worthingtonovy přítomnosti se jí rozbíhaly myšlenky do všech stran. Hostinský i jeho dcera odešli, dveře nechali

pootevřené. Její oči se setkaly s Worthingtonovým pevným pohledem. Nejspíš ho už nikdy neuvidí, a tak neuškodí pohovořit si s ním o věcech, které ji zajímaly. „Nemám nic proti hovorům o politice, jen byste snad měl předem vědět, že straním whigům.“